

Ds. Arjan van Groos (1962 - 2014)
Tekst: Ezechiël 36, 22 en 25 - 27
Middagdienst

Broeders en zusters, in deze dienst wil de Here ons aan de hand van een profetie van Ezechiël laten zien waarom en hoe Hij zijn volk verlost. Daarom zullen we straks, na de vredegroet van onze God met elkaar Psalm 3 de verzen 1 en 3 zingen. Waarin we zingen over het vertrouwen dat wij hebben in het feit dat God ons van onze vijanden zal bevrijden. Maar we zullen deze dienst beginnen met de Here te belijden dat wij alles van Hem verwachten.

- 1. Votum**
- 2. Zegengroet**
- 3. Lied : Psalm 3 : 1 en 3**
- 4. Gebed voor de opening van het Woord**
- 5. Schriftlezing : Ezechiël 36 : 16 - 38**
- 6. Lied : Psalm 79 : 1 en 2 (waarin Israël zucht over het verwoeste Jeruzalem)**
- 7. Tekst : Ezechiël 36 : 22, 25 - 27**
- 8. Lied : Psalm 79 : 4 en 5 (bede tot de Here om op te komen voor zijn eer)**
- 9. Geloofsbelijdenis: Gezang 4**
- 10. Dankzegging en gebed**
- 11. Slotzang : Psalm 85 : 3 en 4**

Geliefde gemeente van onze Here Jezus Christus, broeders en zusters, groot en klein,

In deze maand wordt op de Bijbelstudieverenigingen gewerkt met de gemeenteschets die de titel draagt: Gaaf! Bouw je mee aan Gods kerk. Dat is in ieder geval de bedoeling. Het gaat in die schets om de gaven die God in de gemeente geeft. Niet om daarmee op te scheppen of je af te zetten tegen een ander, maar om die gaven te gebruiken tot opbouw van de gemeente. de titel van de schets ook zegt. In die schets ontvangt, hoe kan het ook anders, de Gever van die gaven, de Heilige Geest een grote plaats. Op 29 november aanstaande hoop ik in de morgendienst over dit onderwerp te preken. De jeugdcommissie heeft me dat gevraagd.

Nu is er de laatste jaren veel belangstelling voor de verschillende gaven die de Heilige Geest in het midden van de gemeente geeft. Nu is daar op zich niets mis mee. Die verschillende gaven zijn door de Here gegeven en Hij staat ook Zelf in zijn Woord daar bij stil. Toch loert hier wel een zeker gevaar van onevenwichtigheid. Een gevaar dat ingegeven wordt door de tijd waarin we leven. Want we leven in een tijd waarin ieder individu zich wil profileren. Zich wil onderscheiden van de mensen om zich heen. En zo kan een nadruk op de verschillende gaven die de Heilige Geest, de indruk laten ontstaan dat dat ook het belangrijkste werk van de Heilige Geest is. Het uitdelen van die bijzondere gaven. En daar moeten we voor waken.

De Heilige Geest is allereerst door de Here in het midden van de gemeente uitgestort, vanwege de ellende waarin we als mensen ons bevinden. En ik heb u vanmorgen nog laten zien wat die ellende is. En dat is niet allereerst dat we soms ziek, ons gehandicapt, of rouwen. Maar onze diepste ellende is dit: dat we zondaars zijn. En alle ellende die we verder ervaren heeft met die zonde te maken. Onze zonde is de bron van alle ellende en verdriet op aarde. Onze zonde.

Heel duidelijk wordt dat ook zichtbaar in het gedeelte wat we met elkaar uit de Bijbel gelezen hebben. Ezechiël 36. Dit gedeelte heb ik als volgt voor u samengevat:

God, de Here, belooft zijn volk te bevrijden uit zijn ellende.

De Heere wijst bij zijn volk daarbij op:

1. **Het karakter van zijn ellende,**
2. **De verlossing van zijn ellende,**
3. **De uitroeiing van zijn ellende.**

We zullen dus eerst stilstaan bij het karakter van de ellende waarin het volk zich bevindt. Het volk Israël heeft het erg moeilijk in de dagen van Ezechiël. Het leefde in diepe ellende. Het volk leefde namelijk in ballingschap. Ezechiël was al in 597 voor Christus door Nebukadnezar weggevoerd naar Babel. Vijf jaar na die wegvoering zag hij in een visioen de Here. In dit visioen riep de Here Ezechiël om onder het volk de wil van de Here bekend te maken. Gedurende 22 jaar heeft hij die taak vervuld. Gedurende de eerste tien jaren had hij de taak om de ballingen te vertellen dat Jeruzalem verwoest zal worden. En in 586 is dat ook gebeurd. En bij die verwoesting werd zeer velen weggevoerd in ballingschap. Rouwend over familie en vrienden die bij de strijd gesneuveld waren. Rouwend over al hun bezit hadden ze moeten achterlaten of door de Babyloniërs was afgenomen. Ver weg van het geliefde Jeruzalem. Als vreemdelingen in een ver land. Waar ze door velen met de nek werden aangekeken. Het volk leed onder de strafende hand van de Here.

In de periode die op de verwoesting van Jeruzalem volgt mag Ezechiël aan het volk laten weten, dat Jeruzalem nu wel verwoest is, maar dat dat niet het einde van Jeruzalem betekent. Als we het boek Ezechiël overzien, dan vinden we in Ezechiël 4 tot en met 24 de profetieën uit de eerste periode. In de hfst. 25 – 32 profetieën over verschillende heidense volken. En vanaf hfdst. 33 volgen dan de heilsprofetieën, waarin Ezechiël het volk mag troosten met de blijde boodschap dat God hen uit de ballingschap zal bevrijden en terug zal brengen naar Jeruzalem.

De profetie van vanmiddag is daar een duidelijk voorbeeld van. De Here belooft hier ook de terugkeer van zijn volk. Maar als we luisteren naar de reden die de Here hiervoor aangeeft, dan wordt de ellende van het volk wel heel erg zichtbaar. Want het komt niet voort uit enthousiasme van God over zijn volk. Nee. God is allesbehalve blij met zijn volk. Want hoe kan God blij zijn met zijn volk. Het volk had Hem verlaten. Al lang geleden. Ze hadden Hem ingeruild voor afgoden. Voor goden van hout en steen. Terwijl Hij toch de levende God is, die zijn volk zo rijk gezegend heeft. Verder werden de zwakken in de samenleving uitgebuit en verdrukt door de machthebbers. En hoewel God vele profeten had gestuurd om deze zonden aan te wijzen. En hoewel Hij gedreigd had met ballingschap en verwoesting hadden ze niet willen luisteren. Hadden ze zich niet bekeerd. Het volk had gewoon geen boodschap aan God. En uiteindelijk had God

zijn dreigement uitgevoerd. Hij had zijn volk overgegeven in de macht van de Babylo-
niërs.

En als God in onze tekst dan spreekt over bevrijding uit die macht, dan is dat niet omdat de Here nu plotseling wel blij is met zijn volk. Omdat het volk zich massaal heeft be-
keerd. Maar dan spreekt God daarover vanwege zijn eigen eer. Want het feit dat Jeruza-
lem in puin gelegd was en het volk daaruit was weggevoerd, was voor de volken reden
om de naam van de Here te lasteren. Want de God van Israël was blijkbaar niet opge-
wassen tegen Mardoek, de god van de Babylo-
niërs. Zijn volk was verslagen. Zijn tem-
pel was verwoest. En de kostbare voorwerpen uit de tempel waren aan Mardoek gege-
ven als dank voor de overwinning. Zo werd niet alleen Israël vernederd, maar ook de
Here. Want op alle plaatsen waar de Israëlieten als ballingen moesten leven, werd de
naam van God door het slijk gehaald. Dat is wat de Here in vers 22 bedoelt, als Hij
spreekt over de ontheiliging van zijn Naam, onder de volken in wier gebied de Israëlie-
ten gekomen zijn.

En omdat de Here deze vernedering maar voor een bepaalde tijd over Zich heen wil
laten komen, gaat Hij zijn volk bevrijden. Ziet u de ellende van het volk? Het lijden van
zijn volk is voor de Here geen reden om hen te verlossen. Dat lijden raakt Hem niet. Het
is hun verdiende loon. Ze hebben zich als vijanden van God opgesteld, door andere go-
den te dienen en zijn geboden te vertrappen. Nu moeten ze ook maar de gevolgen daar-
van dragen. Dat is hun verdiende loon. En dat is ook hun diepste ellende. Niet dat ze in
ballingschap leven. Maar dat ze tegen God zijn opgestaan en God zo tegen zich in het
harnas hebben gejaagd dat God ze als zijn vijanden beschouwt. Dat Hij geen medelijden
heeft met het lot van zijn volk. En dus ook geen hoop hebben op een betere toekomst.
Hun zonden zijn hun diepste ellende. En de ballingschap is niet meer dan het logisch
gevolg daarvan.

En dat is dus iets wat ook wij steeds moeten vasthouden, broeders en zusters, jongens en
meisjes. Niet onze ziekten en handicaps, onze financiële zorgen of de rampen op deze
aarde, zijn onze grootste nood. Want dat zijn maar voortvloeielen van onze diepste
nood. En die diepste nood is dat wij tegen God zijn opgestaan en uit zijn op elk kwaad.
Ja, dat wij zondaars zijn, Gods vijanden zijn en dat elke dag weer bewijzen. Dat is onze
diepste nood. Dat in de eerste plaats.

In de tweede plaats zullen we zien **op de verlossing uit deze ellende**. Is het niet een wonder, broeders en zusters, jongens en meisjes, dat God in zo'n situatie, waarin zijn volk zich als een vijand heeft laten kennen, toch over verlossing van zijn volk spreekt. We hebben gezien dat de reden die de Here geeft voor deze verlossing niet in het leven van het volk ligt, maar in het feit dat God opkomt voor zijn eer. Mardoek de god van de Babyloniërs is echt niet sterker dan de God van Israël. En dat zal Hij bewijzen ook. Hij zal zijn volk weghalen uit de volken en bijeenvergaderen uit alle landen en brengen naar hun eigen land. Maar dat niet alleen. De Here gaat ook wat doen aan de diepste ellende van zijn volk. Aan hun zonden. Want de Here gaat de zonden van zijn volk afwassen.

In vers 17 had de Here het zondige leven van zijn volk vergeleken met de maandelijkse onreinheid van de vrouw. Die onreinheid waar bloed bij vloeit. En zichtbaar bloed is door het hele Oude Testament heen, teken van de dood en de ontbinding. Dingen die God haat en waardoor een mens die daarmee in aanraking komt in zijn ogen onrein is. En wie onrein is, mag niet voor God verschijnen in de tempel. Die is op dat moment uitgesloten van de directe gemeenschap met God. Pas nadat het vloeien gestopt is en de onreine vrouw zich gewassen heeft, mag ze weer voor de Here verschijnen. Heeft ze weer toegang tot zijn heiligdom. Zo had het volk Israël als onrein volk geen toegang tot God. Ze moest buiten de tempel blijven en mocht God niet ontmoeten. En nu gaat de Here weer voor zijn volk weer de weg naar Hem vrijmaken. Door Zelf de onreinheid van zijn volk af te wassen. God zal Zelf zuiver en schoon water over zijn volk sprengen en het volk zal rein worden; van al hun onreinheden en van al hun afgoden zal Hij hun reinigen.

Het is heel belangrijk om te zien, wie hier de reiniging voltrekt. Het is niet de onreine zelf, maar God voltrekt het. En Hij geeft het water. Het gaat hier dus maar niet om een rituele reiniging. Maar God spreekt hier over de werkelijke afwassing van de zonden. De Here spreekt hier dus over zijn Zoon. De Zoon die Hij gaat geven en door Wie Hij de zonden van zijn volk gaat afwassen. Dat God hier spreekt van *rein* water is een verwijzing naar het feit dat de Here Jezus volkomen vrij was van zonden. Zijn offer was een volkomen zuiver offer. Zijn bloed was voor God een volkomen betaling voor onze zonden. En daarom kan zijn bloed onze zonden worden afgewassen.

Zo gaat God dus het echte probleem van zijn volk aanpakken. Echte verlossing geven. Door datgene dat tussen God en ons in staat, en wat zorgt voor de moeiten in ons leven,

onze zonden weg te nemen. Al hun onreinheden en al hun afgoden gaat Hij wegnemen. Twee keer dat woordje “al”, om daarmee aan te duiden dat deze reiniging een complete reiniging zal zijn. De verlossing is dus veel meer dan het einde aan de ballingschap, maar deze verlossing houdt ook in dat God alles wegneemt wat tot deze ballingschap heeft geleid. God verscheurt de lange lijst met al hun zonden. Zoals Paulus daarover spreekt in Kolossenzen 2 vers 14. Waar staat, dat God de akte van beschuldiging, het document waarop al onze zonden en tekortkomingen vermeld staan, en die dus normaal gesproken tot onze veroordeling tot de dood zouden leiden. Die akte die heeft de Here Jezus weg genomen door haar aan het kruis te nagelen. Die heeft de Here Jezus weggenomen door Zichzelf te laten veroordelen en terechtstellen vanwege die zonden. En waar Hij onze schuld op Zich heeft genomen, hoeven wij niet meer te betalen. Zijn wij vrij van iedere aanklacht. Dat is de verlossing waar Ezechiël over heeft mogen profeteren, en waarvan wij de vervulling kennen in Jezus Christus. Het is de verlossing van onze ellende, onze zonden, door het lijden van Jezus Christus. Dat in de tweede plaats.

In de derde plaats zullen we zien **dat de Here de uitroeiing van de ellende belooft**. We vinden in de verzen 24, 25 en 26 een steeds verder gaand plan van de Here. Het begint met het terugbrengen van het volk naar het eigen land. Vervolgens wast de Here al de zonden van zijn volk af, zodat het weer zuiver voor Hem kan staan. Daarmee is de zonde wel weggenomen, maar nog niet uitgeroeid. De begane zonden zijn weg, maar de bron waaruit die zonden uit voort kwamen, is er nog. Wat die bron is, heeft Here Jezus aan zijn discipelen uitgelegd in Mattheüs 15 vers 17 en verder. Na een discussie met de Farizeeën over het feit dat zijn discipelen hun handen niet wassen voor het eten, zegt Jezus: we hebben ze niet, dat al wat de mond binnen gaat, in de buik komt en te zijner plaatse verdwijnt? Maar wat de mond uit gaat, komt uit het hart, en dat maakt de mens onrein. Want uit het hart komen boze overleggingen, moord, echtbreuk, hoererij, diefstal, leugenachtige getuigenissen, Godslasteringen. Dat zijn de dingen, die een mens onrein maken, maar het eten met niet gewassen handen maakt de mens niet onrein.

Als onze zonden de oorzaak zijn van al de ellende, al het verdriet in de wereld, dan is onze redding pas totaal, als ook de bron waaruit die zonden voortkomen, weer zuiver. Als dat boze hart met wortel en al wordt uitgeroeid en we een nieuw en zuiver hart ontvangen. Dan komt er echt een einde aan onze ellende. Want dan kan niets het leven met God en het leven tussen mensen meer verstoren. Pas dan wordt alles echt goed. En wat

moet het voor Ezechiël en het volk Israël een feest zijn geweest om te horen dat de Here ook daar voor zal zorgen.

Ja, broeders en zusters, dat is ook het blijde vooruitzicht dat ik u mag voor houden. De dag is nabij dat de Here een einde gaat maken aan al onze ellende en al ons verdriet. Want Hij gaat onze harten vernieuwen. Ja, daar is Hij zelfs nu al mee bezig. Het hart van steen is Hij uit ons binnenste aan het wegnemen. De hardheid van ons hart wil Hij weghalen. Die hardheid waardoor wij van ons afslaan en anderen vijandig gezind zijn. De hardheid waardoor wij ons niet storen aan de geboden van de Here. De hardheid waardoor wij ons niets aantrekken van het lijden van onze medemens. Dat hart wil de Heilige Geest wegnemen en ons daar een hart van vlees voor in de plaats geven. Een hart waar een ander niet op stukloopt, maar waarin hij een plaats krijgt. Een hart waar Gods geboden niet op afketsen, maar in leven. Een hart dat klopt voor de Here en onze naaste. Dat is het nieuwe hart dat de Here aan zijn volk Israël beloofde en dat Hij vandaag al aan het uitdelen is.

Want dat is wat de Here wil. Hij wil ons vernieuwen. Hij wil dat wij opnieuw geboren worden. Zodat wij de zonden uit ons leven bannen. Zodat de zonde geen plaats meer heeft in de wereld. En daarom zegt de Here als uitwerking van vers 26, waarin Hij belooft het hart van steen uit ons binnenste weg te nemen en ons een hart van vlees te geven, dat Hij zijn Geest in ons binnenste zal geven en zal maken dat wij naar Gods inzettingen wandelen en zijn verordeningen trouw en precies zullen onderhouden. God zendt zijn Geest dus allereerst in het kader van het uitroeien van de zonde uit ons leven. In de strijd tegen onze grootste ellende.

In de strijd tegen de zonde gaat de Here ons dus voor. Ja, toont de Here ons zijn grote genade. Want wie van ons durft te zeggen dat hij het verdient dat God hem uit zijn ellende bevrijdt? Wie van ons is zonder zonden? Dat betekent. Wie van ons heeft God lief met heel zijn hart, met heel zijn ziel en met heel zijn verstand en zijn naaste als zichzelf? Ja, wie van ons durft te beweren dat er een dag in zijn leven is, waarin hij zo heeft geleefd als de Here dat van ons vraagt? Niemand toch. En niemand van ons kan dan ook zeggen dat hij de ellende die hij meemaakt niet verdiend heeft.

Maar tegelijk hoeft niemand van ons te wanhopen. Want de Here zal om zijn heilige Naam een einde maken aan onze ellende. Hij zal niet toestaan dat zijn kinderen verloren gaan. Dat mensen Hem zullen kunnen bespotten, omdat Hij niet tegen de boze opge-

wassen zou zijn, of omdat Hij zijn Woord niet houdt. God zal ons bevrijden naar het Woord van zijn belofte. En wij broeders en zusters, jongens en meisjes, zijn wat dat betreft verder dan het volk in de dagen van Ezechiël. Want het volk moest nog wachten op de komst van het water waarmee God de zonden zou afwassen. Wij weten wie dat water is: Gods eigen Zoon, onze Here Jezus Christus. En wij weten dat Hij voor onze zonden heeft betaald en onze zonden van ons zijn afgewassen. Zodat we heilig en onberispelijk voor de Here staan. En wij weten ook wat er op de Pinksterdag gebeurd is. Namelijk dat de Here zijn Geest in ons midden heeft uitgestort om in onze harten te wonen en ons te vernieuwen.

Zo is God dus bezig om een einde te maken aan de ellende in deze wereld. En wij als kerk mogen zien hoe de Here bezig is en verder gaat met mensen te vernieuwen. Laten wij dan meewerken met de Here. Laten wij waar wij kunnen een einde maken aan de ellende in ons leven, door ons niet te verharderen tegen de Here of elkaar. Maar laten we ruimte maken in ons hart voor de Heilige Geest en laten we ons door Hem laten leiden.

Amen